

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: Z. N., bytem N., P., proti žalovanému: Magistrát Hlavního města Prahy, odbor dopravních agend**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. MHMP 1598971/2013/ODA-04/Go,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 10. 2. 2014, č. j. MHMP 1598971/2013/ODA-04/Go se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu Hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 10. 2. 2014, č. j. MHMP-1598971/2013/ODA-04/Go (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 16, odboru výstavby a dopravy a životního prostředí, oddělení dopravy (dále jen ÚMČ Praha 16“) ze dne 18. 1. 2013, č. j. 022317/10/OVDŽP/MI, kterým byla žalobkyni uložena povinnost, aby do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odstranila z pozemku parc. č. X, obec Praha sklopný antiparkovací sloupek s tím, že jde o pevnou překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci.

Správním orgánem 1. stupně bylo při místním šetření dne 22. 10. 2010 zjištěno, že na pozemku č. parc. X, který je součástí pozemní komunikace N., byl umístěn sklopný sloupek proti parkování, a to bez povolení příslušného silničního správního úřadu. Správní orgán 1. stupně proto rozhodl, že žalobkyně jako vlastnice sklopného sloupku je povinna tento sloupek

podle ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) odstranit.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu 1. stupně podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, když uvedený pozemek není účelovou komunikací ani její součástí. Žalobkyně dále uvedla, že na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání. Rozhodnutí bylo dle žalobkyně vydáno na základě nesprávného výkladu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen zákon o pozemních komunikacích) a vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavu (OTPP), nemá oporu v podkladech ve spise a vychází z tvrzení neodpovídajícího skutečnému stavu.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že komunikace N. byla povolena jako zklidněná v souladu s ČSN 736110 ve funkční skupině C, jejíž součástí byly i zálivy pro odstavování vozidel a parkovací stání, a to z důvodu, že počet garážových stání neodpovídal výpočtu dle vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, a proto se jednalo o veřejná stání.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádával s odvolací námitkou žalobkyně, že na předmětném pozemku nebylo založeno právo obecného užívání, správní orgán 1. stupně nesprávně posoudil povahu pozemku dle zákona č. 13/1997 Sb. a podal nesprávný výklad vyhlášky OTPP, neboť jde o parkovací stání, které bylo jako výjimka a náhrada garážového stání v rámci výstavby obytného souboru povoleno na povrchu. Žalobkyně namítala, že dle kolaudačního či jiného rozhodnutí neměl být pozemek užíván jako účelová komunikace, ale byl určen pro parkování osobních automobilů. Pozemek není veřejným parkovištěm, nelze na něj aplikovat ust. § 12 odst. 4 a 6 zákona o pozemních komunikacích, neboť neexistuje rozhodnutí o zařazení pozemku do místních komunikací.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaný posuzoval, zda v případě předmětné komunikace jde o stavbu v působnosti obecného stavebního úřadu, který je příslušný ke stavbám neveřejně přístupných účelových komunikací, nebo zda jde o stavbu veřejně přístupných účelových komunikací, kde je příslušný speciální stavební úřad. Uvedl, že Úřad městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí, jako speciální stavební úřad, kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007, č. j. 018550/07/OVDŽP/ML, povolil užívání dokončené stavby – komunikace pro bytové a rodinné domy budované v rámci stavby bytového souboru Zahradní čtvrť – Nad Královnou, jejíž součástí bylo parkovací stání na komunikaci č. parc. X. Z toho žalovaný dovodil, že se v rámci budované stavby jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace. Státní správu nad účelovými komunikacemi veřejně přístupnými pak vykonávají podle § 40 odst. 1 a odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích obce, které mají postavení silničního správního úřadu. Působnost silničního správního úřadu se pak vztahuje k veřejně přístupným účelovým komunikacím, nikoli k neveřejným. Příslušný silniční správní úřad tak může podle § 29 odst. 2 a 3 zákona o pozemních komunikacích vést řízení o povolení umístění či odstranění pevné překážky na účelové komunikaci.

Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že je prokázáno, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a proto je rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně o nařízení odstranění nepovolené pevné překážky oprávněné. Pevnou překážku lze na veřejně přístupnou účelovou komunikaci umístit na podkladě povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem účelové komunikace a se souhlasem orgánu Policie ČR. Dojde-li k umístění pevné překážky bez povolení, je vlastník překážky povinen ji na své náklady odstranit ve stanovené lhůtě.

III. Žaloba

Žalobkyně v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je nepřezkoumatelné, žalovaný v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav věci, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě kolaudačního rozhodnutí, které je v rozhodné části nicotné a dále, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje v tom, že se žalovaný nezabýval všemi odvolacími důvody a napadené rozhodnutí řádně neodůvodnil. Žalovaný své rozhodnutí založil na úvaze, že o veřejně přístupnou komunikaci se založeným právem obecného užívání jde vždy, když je tato komunikace kolaudována silničním správním úřadem (namísto obecného stavebního úřadu). Jelikož bylo parkovací stání kolaudováno kolaudačním rozhodnutím Úřadu městské části Praha 16 ze dne 17. 12. 2007, č. j. 018550/07/OVDŽP/ML, dle žalovaného se toto stání nachází na pozemku veřejně přístupné komunikace s právem obecného užívání, které nelze omezit instalací sklopného sloupku. Žalovaný se však s odkazem na uvedené nezabýval uplatněnými odvolacími důvody žalobkyně.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, dostatečně nezjistil skutkový stav věci, když nevzal v úvahu, že před kolaudačním rozhodnutím bylo užívání parkovacího stání na pozemku povoleno kolaudačním rozhodnutím vydaným obecným stavebním úřadem (ÚMČ Praha 16, odbor výstavby) dne 7. 9. 2006, č. j. OV-011388/06/Dm P-/Zbraslav. Žalovaný tak rozhodoval na základě neúplných podkladů.

Dle žalobkyně bylo napadené rozhodnutí vydáno na podkladě kolaudačního rozhodnutí, které je však v rozhodné části, tj. v části, kterou se povoluje užívání parkovacího stání na pozemku, nicotné, a to proto, že první kolaudační rozhodnutí vydané obecným stavebním úřadem založilo překážku věci pravomocně rozhoduté, což vylučuje, aby užívání pozemku jako parkovacího stání bylo povoleno opakovaně druhým kolaudačním rozhodnutím.

Žalovaný dále podle žalobkyně věc nesprávně právně posoudil, neboť pozemek není ve smyslu zákona o pozemních komunikacích účelovou komunikací, ani součástí účelové komunikace. Tvrzení žalovaného, že veřejně přístupnou komunikací je komunikace, jejíž užívání bylo povoleno silničním správním úřadem, nemá oporu v zákoně o pozemních komunikacích. Pozemek nesplňuje znaky účelové komunikace podle § 7 zákona o pozemních komunikacích, dle něhož jsou účelovými komunikacemi pouze pozemní komunikace sloužící ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dle žalobkyně předmětný pozemek žádnému z těchto účelů neslouží, a tudíž není účelovou komunikací. Pozemek pak není ani veřejným parkovištěm podle § 12 odst. 4 a 6 zákona o pozemních komunikacích, neboť nebylo vydáno rozhodnutí, kterým by se tato plocha zařazovala mezi místní komunikace. To dokládá též kolaudační rozhodnutí,

kterého se žalovaný dovolává, a ze kterého nevyplývá, že by parkovací státní mělo být užíváno jako veřejné parkoviště. Zpevněná plocha parkovacího stání je pak součástí pozemku a nemůže být tedy součástí pozemku sousedního, na němž se nachází účelová komunikace.

Pro případ, že by se soud neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že pozemek není účelovou komunikací ani její součástí, žalobkyně dále namítá, že nejde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, na níž by bylo založeno právo obecného užívání. Pro založení obecného užívání je nutné, aby účelová komunikace byla třetími osobami užívána alespoň s konkludentním souhlasem vlastníka pozemku. Nepostačuje tedy pouhá možnost obecného užívání, ani souhlas s provedením stavby parkovacího stání. Akceptací kolaudačních rozhodnutí dal právní předchůdce žalobkyně pouze najevo, že souhlasí s umístěním stavby parkovacího stání na pozemek, ale nevyplývá z toho, že by souhlasil s obecným užíváním pozemku. Skutečnost, že vybraná parkovací stání nebudou po svém dokončení uvolněna pro obecné užívání, byla silničnímu správnímu úřadu v době vydání kolaudačního rozhodnutí známa, když silniční správní úřad v kolaudačním rozhodnutí uvedl, že počet garážových stání v bytových domech v okolí pozemku neodpovídá výpočtu dle vyhlášky OTPP a že chybějící stání jsou zajištěna na povrchu. Bylo proto zřejmé, že právní předchůdce žalobkyně vyloučí obecné užívání pozemku.

Podle žalobkyně vydal žalovaný rozhodnutí na základě nesprávného výkladu vyhlášky č. 26/1999 Sb., neboť při povolování stavby obytného souboru „Zahradní čtvrť“, jehož je pozemek součástí, byla právnímu předchůdci žalobkyně udělena výjimka, spočívající v tom, že část parkovacích stání, která měla být umístěna v uzavřeném 1. podzemním podlaží bytových domů, bude umístěna na povrchu. Jelikož je v případě stání v bytových domech veřejné užívání vyloučeno, pak bylo účelem výjimky povolení vybudování stání vyhrazených pro oprávněné uživatele jednotek v bytových domech, nikoli stání veřejně přístupných. Účel této výjimky byl naplněn, když právní předchůdce žalobkyně příslušná stání postavil, omezil na nich obecné užívání a následně pozemky s těmito stánými převedl do vlastnictví oprávněných uživatelů jednotek.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že kolaudačním rozhodnutím ÚMČ Prahy 16 ze dne 17. 12. 2007, č. j. 018550/07/OVDŽP/ML, bylo povoleno užívání stavby-komunikace pro bytové a rodinné domy budované v rámci bytového souboru Zahradní čtvrť a parkovací stání na komunikaci č. parc. X. Na parkovacích stáních přitom nebyly umístěny antiparkovací sloupky, ani nebyly zakresleny v dokumentaci. Z toho lze dovodit, že se jednalo o veřejně přístupné účelové komunikace.

Žalovaný dále poukázal na rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 30. 5. 2007, č. j. OV-005941/07/ML, v němž není řešena otázka, aby parkovací stání byla opatřena antiparkovacími sloupky. Povolení řešilo pouze výjimku z vyhlášky OTPP tak, aby tato výjimka zajistila možnost umístění menšího počtu garážových stání v podzemních garážích, než odpovídá výpočtu dle cit. vyhlášky s tím, že chybějící státní budou zajištěna na komunikaci u jednotlivých objektů.

Rozhodnutí ze dne 26. 1. 2007, č. j. OV-019742/06/Ml, je kolaudačním rozhodnutím na stavbu 4 bytových domů a netýká se antiparkovacích sloupků. Žádné z rozhodnutí se tedy netýká umístění sloupků.

Žalovaný setrval na stanovisku, že podle § 16 zákona o pozemních komunikacích je pro stavbu veřejně přístupné účelové komunikace speciálním stavebním úřadem příslušný silniční správní úřad. Státní správu nad účelovými komunikacemi veřejně přístupnými pak vykonávají podle § 40 odst. 1 a odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích obce, které mají postavení silničního správního úřadu. Působnost silničního správního úřadu se pak vztahuje k veřejně přístupným účelovým komunikacím, nikoli k neveřejným. Příslušný silniční správní úřad tak může podle § 29 odst. 2 a 3 zákona o pozemních komunikacích vést řízení o povolení umístění či odstranění pevné překážky na účelové komunikaci.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba je důvodná.

Závěru žalovaného, dovozujícího oprávnění Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí rozhodnout v dané věci o odstranění pevné překážky (zde antiparkovacího sloupku) z parkovacího stání na pozemku parc. č. X *nepostačuje* zjištění o kompetenci tohoto úřadu jako speciálního stavebního úřadu, který povolil užívání komunikace pro bytové domy obytného souboru, k němuž parkovací stání náleží. Správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly povahou předmětného pozemku z hlediska ust. § 29 a § 7 zákona o pozemních komunikacích.

Podle § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení, kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku.

Podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, věty prvé pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že ustanovení § 29 odst. 3 zakládající rozhodovací pravomoc silničního správního úřadu rozhodovat o odstranění pevné překážky by byla dána v případě, kdy by předmětný sloupek byl umístěn na pozemní komunikaci.

Co je pozemní komunikací definuje § 2 zákona o pozemních komunikacích, který v odst. 1 stanoví, že pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

Podle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se pozemní komunikace sdělí na tyto kategorie:

- a) dálnice,
- b) silnice,
- c) místní komunikace,
- d) účelová komunikace

Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích dále stanoví, co je součástí dálnice, silnice a místní komunikace (tedy pozemní komunikace dle § 2 odst. 2 písm. a) - c) cit. zákona) a v ust. § 12 odst. 6 stanoví, jaké plochy či zařízení jsou místními komunikacemi či součástmi místní komunikace a řadí k nim i veřejná parkoviště.

Podle § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích pak definuje veřejné parkoviště jako je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace anebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání silničního motorového vozidla.

Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy²¹⁾ tím není dotčena.

Podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Vymezí-li soud podstatu žalobních námitek ve sledu citované právní úpravy pozemních komunikací, znaků a kategorií pozemních komunikací tak, jak jsou stanoveny zákonem, pak je zjevné, že žalobkyně svou argumentaci proti povinnosti stanovené napadeným rozhodnutím staví na argumentaci, že jí zřízený antiparkovací sloupek není pevnou překážkou ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, protože se vyskytuje na parkovacím místě, které není pozemní komunikací, neboť zcela jistě není dálnicí a silnicí, ale ani místní komunikací či její součástí a není ani účelovou komunikací uvedenou v § 7 zákona o pozemních komunikacích. Dle mínění žalobkyně, odůvodněného vznikem parkovacího místa náhradou za garážové stání ve stavebním a kolaudačním rozhodnutí, jde o

plochu, která náleží jí jako vlastníku či uživateli parkovacího místa, a proto není účelovou komunikací, neboť neslouží účelu dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. K takto namítanému tvrzení nepostačuje, aby žalovaný vycházel toliko ze skutečnosti, že parkovací místo náleží k obytnému souboru, o jehož výstavbě a užívání včetně komunikací rozhodl speciální stavební úřad kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 12. 2007, tj. aby vycházel jen z kompetence stavebního úřadu vztahujícího se k celku obytného souboru včetně jeho komunikací. To tím spíše, když žalobkyně v odvolacím řízení namítala, že z kolaudačního rozhodnutí nevyplývá, že by pozemek s parkovacím stáním měl být užíván jako účelová komunikace, že není veřejným parkovištěm ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, že účelově nebyl určen být veřejným parkovištěm jako součást místní komunikace a že zejména nesplňuje, ani podmínky veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. V odvolání tvrdila a ve vztahu ke kolaudačnímu rozhodnutí rozvedla, že na pozemku nebylo založeno právo obecného užívání a žalobkyně ani jeho právní předchůdce neprojevili byť jen konkludentní souhlas s veřejným užíváním pozemku.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně z hlediska povahy a užití pozemku, na kterém je umístěno parkovací stání a pouze, jak ve svém rozhodnutí uvedl, vycházel z doplnění řízení o písemné materiály vztahující se ke kompetenci stavebního úřadu, konkrétně z kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 12. 2007. Pouze z tohoto kolaudačního rozhodnutí, aniž by blížeji posoudil jeho obsah, vznik a účel užití přilehlých parkovacích stání dovodil, že předmětný pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací, k níž se vztahuje kompetence silničního správního úřadu. Takové odůvodnění pro posouzení situace parkovacího stání žalobkyně nepostačuje.

Parkoviště (resp. parkovací stání) může být součástí účelové komunikace, je však třeba rozlišovat, zda je součástí veřejně přístupné účelové komunikace nebo účelové komunikace neveřejně přístupné, užívané v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Parkovací stání může být tedy součástí jak veřejně přístupné účelové komunikace, tak může tvořit či být součástí neveřejné účelové komunikace a to, k čemu slouží a k jakému účelu bylo určeno lze posoudit dle kolaudačního rozhodnutí, jímž bylo povoleno jeho užívání ve spojení s dalšími doprovodnými okolnostmi vzniku takové komunikace, např. s těmi, které jsou žalobkyní namítány (náhrada za dopravu v klidu, za parkování v garážích obytného souboru). Z kolaudačního řízení ze dne 17. 12. 2007 vyplývá, že stavba komunikace pro bytové domy skupiny 2C v ulici N. je obslužnou komunikací funkční skupiny C s povrchem zámkové dlažby šířky 6,5 m lemovaná z jedné strany kolmými stáními a oboustranným chodníkem č. 2 m. Z výpisu z katastru nemovitostí katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 24. 5. 2012, z LV č. X, založeného ve správním spise a ze situačního plánu připojené žalobkyní k odvolání vyplývá, že pozemek parc. č. X, jehož je žalobkyně vlastníkem, je dílčím parkovacím místem dle smlouvy kupní ze dne 13. 3. 2007. Je tedy stěžejní k posouzení, zda parkovací stání bylo uvedeným vlastnickým titulem založeno pro účely užívání žalobkyní z titulu vlastnictví jako parkovací místo na místo garáže jediné pro žalobkyni či zda bylo založeno jako část veřejně přístupné účelové komunikace k objektu, která měla sloužit pro předem neurčený okruh uživatelů bytového souboru. To má vliv na zjištění, zda je antiparkovací sloupek pevnou překážkou ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích zřízený na veřejně přístupné účelové komunikaci či nikoliv. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6Ans 2/2007-128 totiž vyslovil, že pravomoc silničního správního úřadu dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se nevztahuje pouze na dálnice, silnice či místní komunikace, ale vztahuje se i na veřejně přístupné účelové komunikace, neboť jedním ze základních účelů zákona o pozemních komunikacích je

poskytnout účinnou ochranu obecnému užívání pozemní komunikace, a to včetně obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace. Nejvyšší správní soud toto vyslovil oproti jinému názoru odborné veřejnosti, že pravomoc silničního správního úřadu dle ust. § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích se vztahuje pouze na dálnice, silnice či místní komunikace, nevztahuje se však na veřejně přístupné účelové komunikace (viz stanovisko veřejného ochránce práv, „Veřejné cesty - místní a účelové komunikace“, Sborník stanovisek veřejného ochránce práv - 1/2007, s. 23).

Ve sledu těchto názorů se však jeví jednotným, že pravomoc silničního správního úřadu dle § 29 odst. 3 cit. zákona se nevztahuje na neveřejné účelové komunikace, např. typu soukromého parkovacího stání.

Obecně nelze vejít na žalobní námitku, že parkovací stání na předmětném pozemku není účelovou komunikací, ale je rozhodné, zda pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací či účelovou komunikací veřejně nepřístupnou, určenou toliko pro potřeby žalobkyně a spojenou s koupí či užíváním bytu. Tyto další okolnosti žalovaný vůbec neposuzoval, nezabýval se povahou pozemku dle účelu jeho určení ani okolnostmi parcelizace ostatních pozemků tak, jak vyplývá ze situačního plánu, k níž zřejmě došlo pro potřeby jednotlivých vlastníků či uživatelů bytů. Nevyhodnotil, jaké povahy je předmětná účelová komunikace, ve smyslu obecných znaků účelové komunikace dle § 7 zákona o pozemních komunikacích, ve smyslu účelu jejího užití v rámci obytného souboru a v souvislosti s nabytím předmětného pozemku do vlastnictví žalobkyně.

Soud nepovažuje za spornou a pochybnou argumentaci žalovaného, že státní správu nad veřejně přístupnými komunikacemi vykonávají podle § 40 odst. 1, odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích obce, které mají postavení silničního správního úřadu a že nemají pravomoc ke správě komunikací, které nejsou veřejně přístupné. Soud však nepovažuje za prokázané a náležitě odůvodněné, že v případě předmětného parkovacího stání žalobkyně jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pokud toto žalovaný dovozoval pouze z kolaudačního rozhodnutí bez posouzení dalších okolností vzniku jednotlivých parkovacích stání, jejich případné parcelizace a převodu do vlastnictví, určení jejich účelu a posouzení převodů dle kupních smluv (zde kupní smlouvy k pozemku žalobkyně), pak ve věci nezjistil dostatečně skutkový a právní stav věci a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tento závěr umocňuje námitka žalobkyně, že kolaudačnímu rozhodnutí ze dne 17. 12. 2007 předcházelo kolaudační rozhodnutí vydané dne 7. 9. 2006 obecným stavebním úřadem, které založilo překážku pro vydání kolaudačního rozhodnutí, z něhož žalovaný vycházel. Byť tato námitka nebyla vznesena v podaném odvolání a žalovaný se jí nezabýval, jde o námitku nicotnosti kolaudačního rozhodnutí, o něž žalovaný jediné opírá své závěry a soud by se jí měl zabývat z úřední povinnosti. K tomu však soud pro nedostatek skutkových zjištění a podkladů ve správním spise neměl náležitě podmínky. I z tohoto pohledu je tak odůvodněn závěr, že žalovaný ohledně povahy a účelu parkovacího stání na pozemku parc. č. X neshromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí.

VI. Závěr

Na základě výše uvedeného dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nevypovídá náležitě odvolací námitky žalobkyně ohledně charakteru pozemku z hlediska ust. § 29 a § 7 zákona o

pozemních komunikacích, k povaze pozemku neshromáždil potřebné doklady a tím vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Z tohoto důvodu není postaveno na jisto, zda je antiparkovací sloupek umístěný na pozemku parc. č. X pevnou překážkou, k níž je třeba povolení příslušného správního orgánu, a zda byla dána pravomoc silničního správního úřadu dle § 29 odst. 3 zákona uložit žalobkyni povinnost odstranit pevnou překážku z pozemku.

Vzhledem k tomu považoval soud žalobu za důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení v celkové výši 3 000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. července 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová